

Uppt. av Carl Gustaf Carlsson

Anmärkingar:

efter Märken August Petersson

i Ö. Thunäs

(145)

Det var en gång en prinsessa som
fann för sig, att hon skulle rent försläpa eller
omkåra allt manefolk, som fanns. De som
inte ville låta omkåra sig, skickade hon
ut på en ö och där fingo de pyra och
bräla ihjäl. Så var det till sist; hela
landet bar en Karl Kvar, ö det var en
liten krumlegare. Men han gick på alla
högda prinsessans fästland, och gav sig släp
en dag östad för att ge sig till hundra-
stäm, där han och skulle ägöra. Men
som han hade längt att gå och
han ta nattkatten på vägen. Första natten
kom han till ett ställe, där det fanns
bara fanns prunten, för Karlsson

2. var det ju slut på för längesedan. ⁸⁶⁷ Och han
blev mycket väl mottagen, eftersom han ju
var den enda man som fanns och låg hos
flockarna på natten. Sin på morgonen, när
han skulle till att gå, fick han av dem
en väska, som inte var så illa, för var gång
man öppnade den, tillade en smörgås ut.
Ja ha, han tackade o fortätte sin smörgås.

Men han hade ännu längt till stan
där prinsen bor, och när han såg
han var några minuter mer, som var ännu
gammal i karlar än de förra. Sen när han
på morgonen efter skulle gå sin väg, fick
han av dem en sak, som var så be-
skaffad, att var gång man öppnade en
klipp med den, kom det en pärlgrydd
kostym.

Den lilla trumslagan gick hela
denna stund och när han kom till
hinn fram till huvudstaden utan fick
ta kvarten en natt till hos några flickor,
som var ännu mer förturade i honom
än de förra, för karlarna hade ju alla fört
blivit utstötade i traktens kung slottet.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När han så gick på morgonen, gick han av
dum i fot; var gång man spelade på
den, skulle vinnas något; hela Europa
hoppade på honom och gämnade honom och hans
galna.

Jaha framåt den kom han till
sluttet och träffade prinsessan, och han
frågade, vilket han behöt vilth, antingen
bli mästare eller sluttad till sin
än do? av köld i dräkt. Jo, han ville för-
stås till sin, och så lilla han sluttad till

På den där ön var en jätstör mängd
karlar, som var rent nakna och utsmutna
och när han kom dit, skrek i tjöl och
och ville riva ihjäl honom. Men han
bad dem lugna sig, så skulle de både
få mat och kläder. Och så tog han i
öppnade väskan, och ur den trillade smör-
gas på smörgås, och de åt allaammans
tills de var mätta. Sen tog han fram
saxen och klippte; det blev så mycket

färdrygget kläde, att alla friga vassa
 och när så alla vasa mätte i vassa,
 drog han en bit på friden, och vassa
 mätte i hela Europa till att slasa
 och gamla som de varit gamla. Prinsman
 vint sig ingen annan råd än att ge sig
 till en och för trumslagan att upphöra
 med musiken; han tog honom med sig till
 slottet, men när han väl var kommen dit,
 mätte han lämna en av de tre saker, som
 han hade fått. Och då lämna han saken
 och sin blev han skickad tillbaka till
 en. "Nu är vi utan kläder," sa han, då han
 kom dit, "men ännu ha vi mat i spel."
 Så öppnade han väskan och lät karkarna
 äta sig mat, och sin drog han till att
 spela, så det blev ännu vassa vassa i
 hela Europa än flera gånger. Och prins-
 man vint sig ingen annan råd än
 att fara till en och hämta den lilla trum-
 slagan till slottet, för att han skulle

släta upp med musiken. Men när han väl
hade kommit till slottet, måste han slä
lämna antingen väskan eller fiolen. De
lämnade han väskan, och sen blev han
shicka tillbaka till sin. "Nu ä' vi utan
både mat och kläder", sa han när han kom
dit, "men ä' ha vi spel". Och han till
spela, så det blev en choral. O' gormar
i hela Europa, ä' man inte sett på maken
och prinsessan hade iaktat annat än göra
än än resa till en och hämta den lilla tunn-
slagan till slottet. När han väl var
kommen dit, ville prinsessan jämt ha
fiolen, men den släppte han inte utan
villkor. Och det beströ däre, att både
skulle klä' av sig splitter nakna, och
sen skulle han ligga sig på himen, och
på varenda sida skulle stå fem män med
skarpladdade gevär för att ögonblickligen
skjuta, för röra prinsessan skulle han
inte få. Ja, det gick hon in på, för det

tyckte hon inte kunde vara farligt. Men
när allt var i ordning, och vakterna med
de skarpladdade gevärerna ställt upp sig
och han lagt sig på kummen, började han
nysa. Och när han uppt en stund, slog
prinsessan med ena händerna åt sidan
och sa: "Men en härlig av vakterna får
gå." Men när den lille trumslagaren uppt
en stund till, slog hon med den andra
händerna också åt andra sidan och sa: "Den
andra härlig av vakterna får gå." Och
så gick den med, och så kom den lille
trumslagaren och prinsessan sammansitt
med varandra.

Men nu var prinsessan borta, och
hon gifte sig med lille trumslagaren, och
sen dog det inte länge förrän alla
karlarna släpps från sitt fängelse på ön.

Uppt. av Carl Gustaf Carlström

Anmärkingar:

efter drängen August Petersen

född: Sönderby 189

i Ö. Thorsås

Det var en gång en herrman som
alltid brukade säga: "det är lögn; haken
på dig" till allt, med hans drängs sakt. På en
dag gick drängen upp till herrmannen och
sade upp sig, för han var trött på att
jämte höra det där. Men herrmannen
ville inte bli av med drängen, och därför
lovade han honom att aldrig mer säga
"det är lögn; haken på dig," och om han
någon gång sade det, skulle drängen få
hans ställe till hustru.

På en dag, då de ^{drängen i herrmannen} ~~de~~ ^{var} ~~var~~ ^{var} ute och
skete tillsammans, började drängen ljuga.
"Men far hade en stor gård och ~~en~~
stora akar ~~och~~ som var så vidharnade, att
här gäken ^{var} ~~var~~ ^{var} på ena harnet och gäl,

hoides det inte till det andra." - "Ja, det tror jag nog," sa herrmannen.

"Och så hade han en lagård, så husligt stor, än när de varit till tjus med en ko, hann kon inte gå från den ända ändan av lagården till den andra, förän kon kallade."

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

"Ja, det tror jag nog," sa herrmannen.

"Och så husligt med utjätte hade vi än vi gick den i en stor beige och hade en vit mår till att trampa osten."

"Ja, det tror jag nog," sa herrmannen.

"Och en gång som kon gick där och trampade, föllade kon, men vi märkte det inte. Så en dag var jag ute på arbete och hade fått en ostabit med mig, och när jag skulle till att äta, så var följningen: osten."

"Ja, det tror jag nog," sa herrmannen.

"Och följningen var till till på en dag. Så han blev en stor häst, som kunde gå både på land, i vattnet och i luften och jag satte mig upp på honom och red."

aff två timmar. Men där ville jag se mig
 litet om och under tiden sprang han bort
 från mig. Så jag vänta till en början inte,
 men jag skulle komma en igen. Men då
 kom jag att tänka på att jag hade en
 sack hvaragnas, och den knöt jag
 i hop till ett rep och klättrade nerför
 det, men det räckte ändå bara halvvägen.
 Då vänta jag till en början ingen rädd, men
 så som det var kallt jag en loppa, som
 stack. Men jag tog jag fast på och flöt
 av skinnut, I har det i i renser och bänd
 den i hop med hvaragnasrep, och så
 klättrade jag vidare. Men jag kom inte ändå
 ner till jorden utan jag fick hoppa och kom
 då ner i en buskarna och där satt en
 råv och jag kom in i magen på råven,
 och där spelade jag kort med herre-
 mannen och hans farfar.
 — "Det var loj: halan på dig" skrek
 herremannen. Och så fick skågen
 herremannens dotter.

Uppt. av Carl Gärde. Carl Gärde.
efter drängen Sten Pettersen
i E. Thorsås

Anmärkingar:

Pojken, som inte kunde ryssa.

Det var en gång en ~~styg~~ pojke, som inte på
nått kunde ryssa. Hans far och mor försökte
med, men det var lögn att det gick. Och som
det var hans käraste vänner så följde de
och kom honom att ryssa, gick han omkring på
vägarna och sa till alla han mötte: "Jag kan
inte ryssa!"

En gång kom gäls till honom, mötte han
en kung, som var vägen fram. "Jäsa, du kan
inte ryssa," sa kungen. "Även följ med mig
här, så ska du få lära dig det, och om
jag inte ska få lära dig att ryssa, ska du få
min datter till hustru." Det tyckte pojken
lät bra, och så följde han med kungen.
Nu var det så, att den kungen hade

Uppt. av Carl Johan Carlsson

efter träskomakaren
Carl Petersson

i Ö. Thorsås

Kunobugs län.

Anmärkingar:

Historien defekt. En post,
som berättaren g. minnet,
saknas.

Det var en gång en Kärning, som
hade en son, och han hette Pelle. En dag
gav han honom 15 daler och sa till honom,
att han skulle gå till staden och köpa liablad.
Ja, Pelle gick till staden, som mor hade
sagt, och köpte liar och sken satte han i
tröjan och mössan som han petat mor
göra med knappnålar. Men liabeladen
skens ändå både mössan och rocken, så de
vars alldeles förlorade. När han nu kom
hem igen och Kärningen såg, hur han såg
ut, sa hon: "Så ska du inte göra, Pelle-
lille. En annan gång ska du ta med dig
en rep och binda det om liarna och så
hänga dem även axeln och dia hem dem.
Och det lovade Pelle, han skulle göra."

Närsta gång Pelle skulle till staden, fick han 15 daler av sin mor, och nu skulle han köpa¹⁴ skinkor. Men han hade inte glömt, vad hans mor sagt till honom föregående gången, ~~han~~ ^{för} nu hade han tagit med sig ett rep, och det band han om skinkorna, kastade dem över axeln och lät dem sitta släpa på vägen. Så när han kom hem, var det bara benen kvar av dem. När Raringen, mor hans, såg hur det gått med fläsket, sa hon som följt: "Så ska du inte göra, Pelle-lille. Nästa gång ska du ta med dig en korg och ta det i den."

Jaha, nästa gång Pelle skulle till staden fick han 15 daler av sin mor för att köpa smör, och nu tog han med sig en korg, så det var nog gått och väl med det. Men när han ^{var på hemvägen} kom över en dymosse, och eftersom det var en torr sommar, så var där stora sprickor. Det såg Pelle och tänkte på hur han sett mor smörja smör i sprickorna på kisan närvar, och så tog han upp smöret och klevte i sprickorna.